

LII.

B e t æ n k n i n g

over

Forflag til Lov om Søværnets Ordning.

(Udgiven af Landstingets Udvalg den 25de Marts 1876.)

Udvalgets Flertal (Carstensen, Fallesen, Frijs-Frijsenborg, Fessen, Sonquieres, Magius og Lugen) nærer den Overbevisning, „at Rigets Forsvar med Nødvendighed kræver en kraftig og tidssvarende Udvikling af vort Søværn“, der ikke blot bør danne Forsvarets første Linie, men tillige skal sætte os i Stand til at koncentrere Kræfterne i anden Linie ved at hæve Forbindelsen mellem Sjælland og de nærmeste Landsdele. — Den Opgave, der saaledes er stillet Søværnet, kan kun løses, naar det raader over et for dette begrænsede Formaal tilstrækkeligt og hensigtsvarende Materiel, og naar dette Materiel faaer en fyldestgørende Kamp-evne, hvilket udfordrer, at Besætningen til hvert enkelt Skib i sine enkelte Led og som samlet Hele staar paa Høide med andre Magters Besætninger, og tillige er i Stand til med faa Dages Varfel og uden nogen indledende Dvælelse at optræde paa Kamppladsen. — Da dette er det Maal, som Ordningen bør tilstræbe, og da Regjeringens Forflag gaar i denne Retning, slutter Flertallet sig i alt Besætteligt til dette.

Det er en given Sag, at enhver Søværnsordning, som ikke er bygget paa bestemte Forudsætninger om Materiellets Størrelse og Sammenfætning, maa faa en Udgangspunkt, og at man derfor maa grunde Ordningen paa det Materiel, man har og i den nærmeste Fremtid venter at faae. Det vilde imidlertid være meget ønskeligt, om man i selve Ordningens Lov kunde have en bestemt Flaadeplan til Udgangspunkt; men, da Udviklingen paa Søværnets Omraade er af den Beskaffenhed, at der vanskelig for Tiden kan opstilles en skarpt betegnet Plan for et større Antal Aar, slutter Udvalget sig til den Antydning

om Materiellets Størrelse og Beskaffenhed, som er optagen i begge Forflag.

Med Hensyn til Personnellets Tilveiebringelse og Uddannelse mener Flertallet, at vi ere mindre gunstigt stillede, idet vi ikke evne at holde en fast Stof af Liniebesætninger altid inde, og at vi saaledes ere henviste til at bygge Skibsbesætningernes Uddannelse og Organisation paa en Kjerne af faste Befalingsmænd. Derved stige Kravene til disse Gøder baade til at uddanne Folkene i Fredstid og til at føre dem i Krigstid, ligesom det derved bliver en bydende Nødvendighed, at de under Krigsberedskab indkaldte Folk have en nogenlunde tilfredsstillende Uddannelse og tillige have erhvervet denne paa et Tidspunkt, der ligger faa nær Indkaldelsen i Krigstid, at det lært endnu kan være i friskt Minde.

Flertallet mener, at Regjeringsforlaget giver ønskelig Betryggelse i de nævnte Retninger, og det ser navnlig i Gjenindkaldelsen et meget virksomt Middel til at udvikle Folkenes Dygtighed og deres Lillid til Vaabnet, medens det paa den anden Side ikke kan finde, at Gjenindkaldelsen medfører nogen ubillig Forsvælgelse af Værnebyrden, da Søværnets Folk trods Gjenindkaldelsen ville vedblive at være gunstigere stillede end Hærens. — Svad Underofficerernes Uddannelse angaar, lægger Flertallet en særdeles Vægt paa, at der igjennem denne tilveiebringes et dygtigt Underofficerskorps, dels paa Grund af det ovenfor fremsatte Hensyn, og dels fordi Rampen paa Søen ved Dampens Indførelse er bleven paatvunget en saadan Hurtighed i de Forholdsregler, der hvert Dieblit maa tages, at Underofficererne maa besidde den Dygtighed og Snarraadighed,